

1

De dag na Thanksgiving stond er een gure wind in Bloomington, wat Katy Hart eraan herinnerde dat er een nieuw seizoen was aangebroken. Niet alleen in de stad waar ze woonde, maar ook in haar leven. Na alles wat ze hadden meegemaakt, na al die keren dat ze afscheid van elkaar hadden moeten nemen, hoefde Dayne Matthews nu niet meer naar zijn eigen huis terug te gaan.

Hij wás thuis.

De wandeling rond Lake Monroe was Daynes idee geweest: teruggaan naar de plaats waar ze zich voor het eerst met elkaar verbonden hadden gevoeld, de plaats waar ze zich altijd konden terugtrekken in hun eigen wereldje. Dan maakte het niet uit of er een heel circus aan paparazzi en andere media op hen stond te wachten aan het eind van het beboste pad.

Ze liepen gemoedelijk naast elkaar, met langzame passen, hand in hand. De hevige emoties die alle gebeurtenissen van de afgelopen week teweeg hadden gebracht, waren er nog steeds, maar alles begon nu te bezinken. Voor het eerst in zijn leven had Dayne een hele familie dicht in de buurt, mensen bij wie hij na de zondagse kerkdienst langs kon gaan of die hij kon uitnodigen voor een barbecue. Zussen, een broer en een vader die hem welkom heetten, die naar hem luisterden en met hem

lachten. Mensen die hem niet zagen als de Hollywoodster Dayne Matthews, maar als Dayne, het ontbrekende lid van de familie Baxter.

Katy ademde diep in en ze keek door de kale takken naar de helderblauwe lucht. ‘Het is allemaal een droom, zeker?’

Dayne grinnikte. Zijn arm streek onder het lopen langs die van haar. ‘Dat vraag ik me ook de hele tijd af.’ Hij pakte haar hand wat steviger vast. ‘Ik was ervan uitgegaan dat we vanochtend in het vliegtuig zouden zitten, terug naar Los Angeles.’

Katy glimlachte. ‘Ik vind het heel vervelend om dit te moeten zeggen.’

‘Dat dacht ik al.’ Hij lachte opnieuw. ‘Je had het me nog zó gezegd.’

Een windvlaag blies over het pad en Katy schuurde wat dichtertegen Dayne aan. Ze voelde hoe warm en sterk zijn lichaam was. Een vleugje van zijn aftershave vermengde zich met de vage geur van brandende bladeren. Ze ging helemaal op in hun sa-menzijn. Zelfs op de meest trieste dagen, toen het er alle schijn van had dat Dayne het ongeluk niet zou overleven of dat hij er blijvend letsel aan zou overhouden, was Katy blijven geloven dat ze ooit, op de een of andere manier, hier zouden belanden.

Nadat Dayne uit zijn coma was ontwaakt en tijdens zijn herstel Gods verbazingwekkende krachten overduidelijk waren geworden, hadden zijn arts en zijn therapeut geen moment gedacht dat hij zich goed genoeg zou voelen om vandaag een wandeling rond Lake Monroe te maken.

Maar het was hem gelukt.

Dayne liet Katy’s hand los en hij sloeg zijn arm om haar schouders. ‘We moeten binnenkort shoppen.’

‘Voor het huis?’

‘Ja.’ Hij bleef staan en keek haar aan. ‘Voor alle kamers. Jij kiest uit wat je mooi vindt en dan laten we een binnenhuis-architect de rest doen.’ Hij grijnsde en streek met zijn hand over haar wang. ‘Als alles maar klaar is voordat we gaan trouwen.’

Katy voelde zich opeens licht in het hoofd. Dit was een aspect van verloofd zijn met Dayne waarover ze zelden nadenkt. Dat haar leven compleet zou veranderen: ze ging van haar kamer boven de garage van de Flanigans naar een prachtig buitenhuis op een heuvel met uitzicht over Lake Monroe. Wat voor meubels, beddengoed, tafellinnen, servies, televisie en geluidsapparatuur ze ook wilde, het kon allemaal. Die gedachte was overweldigend, meer dan ze kon bevatten. Niet dat ze erdoor zou veranderen. Haar smaak zou niet veranderen; daar was ze van overtuigd. Maar toch, dat geld geen rol speelde, was iets waar ze aan moest wennen.

‘Wat mij betreft blijft het huis helemaal kaal.’ Ze sloeg haar armen om zijn middel. ‘Ik heb alleen jou maar nodig.’

‘Mmm.’ Hij stond dicht tegen haar aan, ze voelde zijn adem op haar gezicht. Hij ging met zijn vingers door haar haar, omvatte haar gezicht met beide handen. In zijn stem klonk een smeulend verlangen door. Langzaam, met een zelfbeheersing die in tegenspraak was met zijn gelaatsuitdrukking, kuste hij haar. Vervolgens maakte hij zich iets van haar los zodat hij haar kon aankijken. ‘Maar dan wel op een dekbed met een satijnen overtrek...’ hij kuste haar opnieuw, dit keer langer ‘... en heel veel kussens.’

‘Dayne...’

Hij grinnikte, het geluid kwam van diep uit zijn keel, maar werd overstemd door het geluid van een vlucht overvliegende ganzen en de wind om hen heen. Hij drukte zijn gezicht zachtjes tegen dat van haar. ‘Misschien moeten we onze trouwdag verzetten.’

Ze voelde zich duizelig door zijn nabijheid. ‘Prima.’

Hij kuste haar voorzichtig. ‘We kunnen ook vanmiddag trouwen.’

Katy veerde op bij die gedachte en het scheelde niet veel of ze liet haar plagerige gedrag varen om ja te zeggen. Maar in plaats daarvan kuste ze hem. Langdurig en traag, een kus die

hem duidelijk maakte dat hij niet de enige was die uitkeek naar hun huwelijk en naar alle dagen die daarna zouden volgen. Ze voelde dat hij trilde. Het zou voor hen allebei maar al te makkelijk zijn om zich voordat het zover was helemaal te laten gaan. Ze streek met haar hand over zijn rug. ‘We moeten voorzichtig zijn.’

Dayne kuste haar opnieuw. Nadat hij zich van haar had losgemaakt, was zijn ademhaling veranderd. ‘Heel erg voorzichtig.’ In zijn ogen brandde de hartstocht, maar die had meer met liefde te maken dan met begeerte. Hij streek een streng haar uit Kathy’s gezicht en keek haar diep in de ogen. Toen hij begon te praten, had hij zijn stem weer onder controle. ‘En we zullen voorzichtig zijn.’ Hij glimlachte. ‘Het wordt een pracht-huwelijk, Katy.’

Ze legde haar handen op zijn schouders. Een frisse wind blies door de ruimte tussen hen in. ‘Ik keek eigenlijk al uit naar dat andere voorstel van je.’

‘Om vanmiddag naar het gemeentehuis te gaan?’

‘Precies.’

Hij lachte. ‘Ik hou van je.’ Hij kuste haar opnieuw, maar dit keer was hij degene die een stap naar achteren zetten. ‘Van nu af aan moeten we dit...’ hij keek haar doordringend aan en ademde langzaam uit ‘... alleen uiterst gedoseerd doen.’

Katy lachte en met Dayne naast haar wandelde ze verder. Een tijdlang had ze er de grootste moeite mee om gewoon maar te blijven lopen. Ze snakte ernaar om hem weer te kussen, om een tijdlang helemaal op te gaan in zijn omhelzing. Maar Dayne had gelijk. Ze hadden God en elkaar een belofte gedaan om te wachten totdat ze getrouwd waren – een belofte die voor Dayne het moeilijkst was, omdat hij in het verleden het bed had gedeeld met anderen, iets wat voor Katy niet gold. Tijdens haar gebeden had ze God beloofd om Dayne niet in verleiding te brengen. Daarom moesten de tedere, innige momenten tussen hen kort blijven.

‘Maar goed,’ Dayne trok zijn wenkbrauwen op. Zijn blik maakte haar duidelijk dat hij zichzelf nog steeds niet helemaal onder controle had. ‘Over ons huwelijk.’

Ze glimlachte en keek naar het water. ‘Ons échte huwelijk?’

‘Inderdaad.’ Hij sloeg zijn arm om haar schouders. Ze liepen ongedwongen en in perfecte harmonie naast elkaar.

‘Denk je echt dat we de media op afstand kunnen houden als we het in de countryclub houden?’

‘Dat moeten we wel proberen.’

Ze had al nagedacht over alle voorbereidingen. Ze wilden een mooie, traditionele trouwplechtigheid, zonder helikopters die rondcirkelden en paparazzi die uit het struikgewas tevoorschijn sprongen. Vooral nu, nadat Dayne bijna om het leven was gekomen na door de media te zijn achtervolgd.

Toch had Katy er geen idee van hoe ze hun huwelijk geheim moesten houden. Ze keek hem aan. ‘Ik blijf maar denken dat dat echt onmogelijk is.’

‘Ik heb iemand ingehuurd om het allemaal uit te zoeken.’ Zijn stem was diep, geruststellend. ‘Ik heb begrepen dat je als vuistregel vijftig gasten moet aanhouden. Als je vijftig mensen, of minder, uitnodigt, komt de pers er meestal niet achter. Maar als je er meer uitnodigt...’ Hij haalde zijn schouders op. ‘Dat is geloof ik nog nooit iemand gelukt.’

‘Vijftig?’ Katy kromp ineen. ‘Met alleen al het CKT zit je op het dubbele.’ Ze wilde haar ouders uitnodigen die in Chicago woonden en met hun gezondheid sukkelden, de Flanigans, de Baxters en iedereen die betrokken was bij het Christelijk KinderTheater. Dayne wilde zeker twintig vrienden uit Hollywood uitnodigen en anderen met wie hij zakelijk te maken had.

‘Ik weet het. We moeten uitgaan van zeker honderdvijftig gasten.’ Dayne kneep zijn ogen iets samen en hij keek voor zich uit, naar het pad. ‘Daarom moeten we met elkaar overleggen.’ Hij bleef staan en haalde langzaam adem. ‘Ik heb een idee.’

Katy keek hem aan en haar hart sloeg even over. Dayne zou alles doen om het haar helemaal naar de zin te maken. ‘Vertel!’ ‘Goed.’ Zijn ogen fonkelden. ‘Ik zie het zo voor me.’

John Baxter stond meestal niet te springen om de dag na Thanksgiving kerstinkopen te gaan doen, maar Elaine had er op aangedrongen. Het was nu vrijdagochtend en hij zat te wachten tot ze hem zou ophalen, zodat ze naar het winkelcentrum in hartje Indianapolis konden rijden. Elaine had tegen hem gezegd dat het shoppen een groot deel van de dag in beslag zou nemen. Samen hadden ze vijftien kleinkinderen voor wie ze inkopen moesten doen.

John ging naar de woonkamer en hij keek door het raam aan de voorkant. Ze kon er elk moment zijn. Elaine Denning was nooit te laat. Hij leunde tegen de vensterbank en dacht terug aan de vorige avond.

Elaine had met hem en de kinderen pompoentaart gegeten. Het was de eerste keer geweest dat hij haar had uitgenodigd terwijl de anderen erbij waren. De avond was veel en veel beter verlopen dan hij ooit had kunnen hopen. De hele familie was vriendelijk geweest tegenover Elaine; ze betrokken haar bij hun gesprekken en hielpen om pijnlijke situaties op te lossen – zoals die keer dat Maddie naar Elaine was toegelopen, haar hand had gepakt en had gevraagd: ‘Bent u opa’s vriendin?’

In plaats van geschokte of afkeurende blikken te werpen, had iedereen gegrinnikt en was Ashley bij haar nichtje gaan staan. ‘Ja, Maddie.’ Ze glimlachte naar Elaine. ‘Opa vindt haar aardig, dus is ze zijn vriendin.’ Ze glimlachte spontaan naar John en Elaine.

‘Zie je wel.’ Maddie keek voldaan naar Cole. ‘Dat dacht ik al.’

Terwijl zijn kleindochter was weggelopen, had John vol ont-

zag naar Ashley gekeken. De vijandigheid die ze altijd had geuit als het om Elaine ging, leek volledig te hebben plaatsgemaakt voor warmte en aanvaarding. Uit haar hartelijkheid tegenover Elaine bleek maar weer eens dat Thanksgiving bij de Baxters werd gekenmerkt door de nabijheid van God.

Na Maddies onschuldige opmerking was het onderwerp over Elaine en hem niet meer ter sprake gekomen. Iedereen was druk bezig om gesprekken aan te knopen met Dayne en Katy en met de Flanigans, die zich voor het nagerecht ook bij hen hadden gevoegd. Elaines aanwezigheid voelde heel natuurlijk aan en John ging ervan uit dat hun vriendschap daardoor een nieuwe fase was ingegaan.

Gisteravond laat, toen ze vertrok, was hij met haar naar haar auto gelopen. Hij dacht terug aan hun gesprek aan de kant van de weg.

‘Ik voelde me welkom vanavond, John.’ Het leek erop dat Elaine wat afstand tussen hen wilde bewaren.

John trok zijn jas wat steviger om zich heen en keek naar de halve maan boven zijn woning. ‘Volgens mij zijn ze er klaar voor en vinden ze het prima dat we bevriend zijn.’

Haar uitdrukking veranderde, al was het maar een beetje. Ze glimlachte. ‘Ik ben er ook klaar voor.’

‘Mooi.’ Hij stak zijn arm uit en gaf één enkel kneepje in haar hand. Ze hadden elkaar twee maanden niet gezien, omdat John vastbesloten was om Elaine de ruimte te geven waaraan ze behoefte leek te hebben. Als ze meer wilde dan alleen vriendschap, dan was ze bij hem aan het verkeerde adres. Hij was er nog niet aan toe om opnieuw van iemand te houden en hij had het sterke gevoel dat dat altijd zo zou blijven.

De herinnering verdween toen hij zag dat Elaines auto de oprit op kwam. Er ging heel even een aangename siddering door hem heen. Hij verheugde zich meer op de dag dan hij had verwacht. Elaine maakte hem aan het lachen met haar subtiële gevoel voor humor. Nu hij de dag met haar door zou

brengen, kon hij weg uit het huis, weg van de herinneringen aan al die Thanksgivings uit het verleden.

John keek nog even achterom terwijl hij naar buiten stapte. Dit was elk jaar de dag geweest waarop Elizabeth alle kerstversieringen tevoorschijn haalde om de Baxter-woning om te toveren in een sprookjesachtig rood en groen huis vol twinkelende lampjes.

Sinds haar overlijden had er geen bloemenslinger meer om de trapleuning gehangen, hadden er op de schouw geen denentakken met rode strikjes meer gelegen en waren de in dertig jaar tijd verzamelde versieringen in de doos gebleven. Vorig jaar was het een van allermoeilijkste dagen geweest. Hij had het grootste deel van de dag in zijn luie stoel doorgebracht – die naast haar schommelstoel stond – om fotoalbums door te bladeren die vol blije gezichten en dierbare herinneringen stonden die nooit meer zouden terugkeren.

Maar dit jaar zou de dag anders verlopen. Hij draaide zich om en sloot de deur af. Terwijl hij dat deed, bleef er een vleugje van de aftershave achter die hij al jaren niet had gebruikt. Het zou vandaag anders zijn dan vroeger: de manier waarop ze zouden lachen, genieten, winkelen; hij stond te popelen om de dag door te brengen met Elaine Denning.

Zijn vriendin.

Er klopte iemand op de deur, maar het lukte Bailey Flanigan niet echt om haar ogen te openen.

‘Bailey... opstaan. Kom op!’ Het was Connors stem.

‘Nee, hè.’ Ze kreunde en draaide zich om. ‘Ik wil slapen.’

Ze was met Thanksgiving heel lang opgebleven; ze had met Connor de liedjes voor de auditie doorgenomen en ge-sms’t met Tim Reed. Vannacht om drie uur had ze het licht uitgedaan en was ze uiteindelijk in slaap gevallen.

De deur ging open en Connor stak zijn hoofd naar binnen. ‘Bryan Smythe is er. Niet te filmen, Bailey. Dat moet je zien.’

Bryan Smythe? Bailey ging rechtop zitten. Binnen een paar seconden kwam haar lichaam in actie. Ze sprong uit bed en rende haar badkamer in. ‘Ik snap er niks van!’ Ze keek over haar schouder naar haar broer. ‘Waarom?’

Connor grijnsde. ‘Ga zelf maar kijken.’

‘Hè, bah. Zo kan ik niet naar beneden.’ Ze streek met haar vingers door haar haar en spatte koud water op haar gezicht. De spiegel maakte duidelijk dat ze er nog heel slaperig uitzag. Over haar rechterwang liepen lijntjes: afdrücken van haar kussen.

‘Dat geeft niets.’ Connor klonk bijna alsof hij over zijn toeren was. ‘Hij wacht op je. Kom op.’

Nadat Connor vertrokken was, haastte Bailey zich naar haar kast, het water druppelde nog van haar gezicht. Ze verwisselde het T-shirt en de flanelen broek waarin ze had geslapen voor een sweatshirt en de eerste de beste spijkerbroek die ze kon vinden. Sinds het uit was met Tanner Williams was haar sociale leven van het ene uiterste in het andere vervallen. In de tussentijd was Tanner gespot met een meisje uit een hogere klas dat de naam had om met haar vriendjes naar bed te gaan. Bailey en Tanner keken elkaar nauwelijks aan als ze elkaar op de gang tegenkwamen en het gebeurde geregeld dat Bailey een hele schoolweek lang geen enkel telefoontje of sms’je van een jongen kreeg.

Op dat soort dagen gaf Cody Coleman, een footballspeler die op school met zijn laatste jaar bezig was en die bij hen woonde, haar een klopje op de schouder en glimlachte naar haar alsof ze een kind was. ‘Maak je niet druk, Bailey. Op een dag staan ze in de rij voor je.’

De aantrekkingskracht die hij op haar uitoefende was een beetje bekoeld sinds hij bij hen was ingetrokken. Hij had om de paar weken een ander meisje en behandelde Bailey alsof ze

dertien was in plaats van zestien. Soms kon ze niet wachten op het komende jaar, als hij naar de universiteit ging en ze van hem af waren.

Bailey bond haar haar vast met een elastiekje en haastte zich door de slaapkamerdeur. De sms'jes die Tim haar de vorige dag had gestuurd, gingen door haar heen. *Denk je wel eens na over de toekomst, Bailey? Wat ons allemaal te wachten staat?* Ze had haar antwoorden kort gehouden. Het kwam maar zelden voor dat Tim Reed in een filosofische bui was en ze wilde weten wat er in hem omging. Een paar berichtjes later had hij geschreven: *Zullen we morgen naar het park gaan? We hebben heel wat bij te praten.*

Maar wat was dit nu allemaal met Bryan? Ze liep de hoek om, naar de gang toe. Tuurlijk, een paar maanden geleden had hij gedaan alsof hij in haar geïnteresseerd was. Maar hij was een tijdje uit beeld geweest. Bij het CKT ging het gerucht dat hij met iemand van zijn middelbare school ging. Dus waarom was hij vanochtend hier?

In de hal bij de voordeur zag ze Bryan, in de deuropening. Hij had een enorm boeket rozen in zijn handen: rood, geel en wit. Ergens middenin was een klein kaartje te zien.

Bailey snakte even naar adem en keek naar de bloemen en vervolgens naar Bryan. 'Wat heeft dit te betekenen?'

Hij haalde zijn schouders op. 'Ik had eindelijk een ochtend vrij.' Hij zette een stap in haar richting en stak haar het boeket toe. Terwijl hij het aan haar overhandigde, grijnsde hij. 'Ik bel je wel niet elke dag, Bailey, maar ik denk wel aan je.' Bryan aarzelde en liep daarna weer terug naar de deur. 'Ik wil gewoon dat je dat weet.'

Ze wist niet goed wat ze moest doen. 'Zomaar?' Ze bracht de bloemen naar haar gezicht en rook eraan. 'Je brengt me zomaar rozen?'

In zijn ogen was het antwoord op haar vraag te lezen, nog voordat hij iets zei. Ze zag er zelfvertrouwen in en vastbera-

denheid, om háár. ‘Jij bent reden genoeg.’ Hij glimlachte nog een laatste keer naar haar en stak zijn hand op. ‘Dag. Ik zie je gauw.’

Daarop, nog voor ze hem kon omhelzen, hem kon bedanken of om een uitleg kon vragen, draaide hij zich om en holde weg over het pad.

Bailey stapte in de deuropening en riep hem achterna: ‘Bedankt. Ze zijn prachtig.’

Hij zwaaide en grijnsde even, wat aangaf dat hij hiervan genoot – dat hij mysterieus was, onvoorspelbaar en meer dan romantisch. Voordat alles goed en wel tot haar was doorgedrongen, zat hij al in zijn auto en reed hij hun oprit af.

Wat voerde hij in zijn schild? En waarom vanochtend? Ze haalde het kaartje uit het boeket en opende het.

Wit, omdat ik jouw onschuld altijd zal respecteren; geel, omdat we al vanaf het begin vrienden zijn en rood voor alles wat hopelijk in het verschiet ligt.

*Voor altijd de jouwe,
Bryan*

Bailey voelde zich helemaal rillerig worden. ‘Oké, Bryan,’ fluisterde ze en ze rook opnieuw aan de bloemen. ‘Wat ongelooflijk verrassend.’

Ze ging weer naar binnen en probeerde te bevatten wat er net gebeurd was toen ze vanaf de andere kant van het huis haar moeder hoorde schreeuwen.

‘Mam?’ Bailey legde de bloemen neer en holde naar het geluid toe. Achter zich hoorde ze haar vader en de jongens rennen.

Ze kwamen op hetzelfde moment in de logeerkamer aan en Bailey sloeg haar hand voor haar mond. Haar moeder zat op haar knieën op de grond, met wijd opengesperde, bange ogen. ‘Bel het alarmnummer. Snel. Hij ademt bijna niet.’

Connor kwam meteen in actie; hij rende langs zijn moeder naar de telefoon.

Haar vader stormde de kamer binnen en knielde naast haar moeder neer. 'Voel je zijn hartslag?'

'Bijna niet.'

Het leek wel of haar vader op het punt stond om te gaan huilen. Hij boog zich iets verder naar voren. 'Waaróm nou toch?'

'Bidden, Jim.' De tranen stroomden over haar moeders wangen. Ze keek de anderen aan. 'Bidden!'

'Is hij...?' Het lukte Bailey niet om haar zin af te maken. Ze bleef als aan de grond genageld in de deuropening staan.

Cody Coleman lag op zijn rug op de vloer, zijn gezicht en armen waren grijs. In het hele vertrek hing een doordringende geur. En opeens zag Bailey het. Pas toen begreep ze wat er was gebeurd. Naast Cody zag ze een fles – een fles waarin sterke drank had gezeten.

De fles lang op zijn kant en voor zover Bailey het kon zien, was hij niet vol meer.

Hij was helemaal leeg.